

נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום *

בפרשת נשא, קרבנם של הנשיאים מתואר בלשון זה. "ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את-קרבנם לפני המזבח:". כנראה הנשיאים היו מאוחדים ורצו להקריב קרבן אחד ביחד כי "קרבנם" פרושו, הקרבן שלהם ולא הקרבנות שלהם. וגם בפסוק הבא, "ויאמר ה' אל-משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום וקריבו את-קרבנם לחנכת המזבח:", יש חזרה על המלה "קרבנם".

אבל כיצד להקריב קרבן אחד ע"י שנים עשר נשיאים במשך שנים עשר ימים ולמנוע את ההרגשה שהנשיא האחרון פחות חשוב מהראשון?

התורה ממשיכה בסגנון זה. "ויהי המקריב ביום הראשון את-קרבנו נחשון בן-עמינדב למטה יהודה: וקרבנו...". ועוד ממשיכה "ביום השני הקריב נתנאל בן-צוּר נשיא יששכר:". ועוד ממשיכה התורה "ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן-חלון: קרבנו...".

הלשון "ויהי... וקרבנו...": לא מתאים למי שמקריב ראשון, ובהמשך, הלשון "ביום השני הקריב...": והלשון "ביום השלישי... קרבנו...": וכו' אינם מתאימים למי שאינו ראשון. דבר נוסף, "ויהי" לשון צער, ואם כן מי הצטער ועל מה הצטער. עוד דבר, בקרבן של יום הראשון לא כתוב נשיא ובשאר הימים כן כתוב נשיא.

כנראה הנשיא הראשון הצטער שהוא היה ראשון, הקטין את עצמו, ורק עליו לא כתוב נשיא. וכל זה כדי שהוא לא ירגיש יותר מכובד משאר הנשיאים וכדי ששאר הנשיאים לא ירגישו נחותים ממנו. היה כבוד הדדי ומחלוקת לשם שמים בין הנשיאים ואף נשיא לא רצה להיות ראשון.

ובסוף, סדר ההקרבה היתה לפי סדר המסעות שאמר ה' בפרשה הקודמת פרשת במדבר (הערה של רש"י). יהי רצון שכל מחלוקת בינינו תהיה לשם שמים ושתיישב בכבוד הדדי.

* דבר תורה זה מבוסס על דברים ששמעתי כשנסעתי עם Eli Kahan ושני חבריו לפני שנים רבות בלונדון.